

HAIYAN LI-LABBÉ, BEHEERDER EN ANALIST VOOR CHINA BIJ CARMIGNAC

Dankzij de openstelling van de Chinese economie is de provincie Zhejiang een van de meest welvarende en ontwikkelde regio's van het Chinese vasteland geworden, maar toen Haiyan er opgroeide was het nog een arme en rurale regio. De weg van haar geboortedorp naar de dealingroom was er een van vreemde talen leren en hard werken, waarbij ze soms het gevoel had dat het haar lot was. Haiyan heeft al meerdere levens achter de rug, zoals ze het zelf graag zegt. We kijken met haar terug naar een aantal cruciale momenten.

Wat zijn jouw jeugdherinneringen?

Het was een lange weg vol scherpe bochten, nieuwe talen die ik moest leren en hier en daar een toevallige wending. Ik ben opgegroeid op het platteland van de Chinese provincie Zhejiang. Mijn moeder werkte op het land en mijn vader heeft 20 jaar lang als militair gediend in het noorden van China. Ik ging met plezier naar school, sportte graag, was geïnteresseerd in kalligrafie, schreef artikelen voor de schoolkrant en hielp mijn moeder in onze rijstvelden. Op een dag realiseerde ik me dat het lot van ons gezin op mijn schouders rustte; ik ben toen dubbel zo hard gaan

weergeven of vertalen, was voor mij niet genoeg; ik wilde zelf nadenken. Nadat ik mijn licht had opgestoken bij de Franse ambassade, kon ik een toelatingsexamen doen voor de Franse businessschool Ecole Supérieure de Commerce de Paris (ESCP), dat ik met succes heb afgelegd. Ik heb toen besloten om me te specialiseren in de financiële markten, een richting die me het meest veelzijdig en ook het meest universeel leek op het gebied van culturele codes en normen. Daarna ben ik gaan werken op de dealingroom van Société Générale, waar ik vier jaar onderzoek heb gedaan naar Aziatische converteerbare obligaties. Vervolgens trad ik in dienst bij ADI Alternative Investment, een hedgefonds waarbinnen ik vier jaar bezig ben geweest met het opzetten en ontwikkelen van de activiteiten in Azië. Na de financiële crisis van 2008 werd ADI overgenomen door OFI AM, waar ik nog twee jaar ben blijven werken. Daarna nam Edouard Carmignac mij in dienst als analist, gespecialiseerd in de Chinese markt.

Hoe verliep voor jou de eerste tijd bij Carmignac?

Mijn man, die ik in Frankrijk heb ontmoet, wilde docent geneeskunde worden en moest daarvoor een jaar in het buitenland doorbrengen. Een jaar nadat ik bij Carmignac was komen werken, zijn we dus met onze twee dochters naar Peking vertrokken. Edouard Carmignac had veel begrip voor het plan dat ons gezin had opgevat en bood me aan om op afstand voor hem te blijven werken. Ik ging een keer per maand heen en weer van Peking naar Parijs en toen ik definitief terugkwam zei Edouard Carmignac: „Wat? Nu al? En wie gaat ons nu van lokale informatie voorzien?“

Hoe ervaar je die dubbele cultuur?

Ik ben een brug tussen twee werelden. De eerste is die van mijn herkomst, een eenvoudige jeugd op het Chinese platteland met sterke waarden. Ik ging als eerste van ons gezin naar de middelbare school. Mijn vader heeft nooit de kans gehad om naar school te gaan en mijn moeder is alleen maar vijf jaar naar de lagere school geweest. Het valt soms niet mee om mijn ouders uit te leggen hoe ik nu leef en wat ik nu doe. De andere wereld is die van een moeder van een gezin en een actieve vrouw in Parijs. China is dermate gemoderniseerd dat mijn dochters zich onmogelijk kunnen voorstellen wat voor jeugd ik heb gehad, terwijl ze toch al heel jong de wereld hebben leren kennen.

Wat voor invloed heeft die dubbele cultuur op jouw persoonlijkheid gehad?

In tegenstelling tot veel Europeanen, bij wie het gevoel om tot een bepaalde sociale klasse te horen heel diep zit, voel ik me vrij van alle maatschappelijke barrières en conventies. Door wat ik heb meegemaakt sta ik misschien wat meer onbevangen tegenover de dingen en de mensen om mij heen. Ik voel me van nature aangetrokken door mensen met een afwijkend en gevarieerd verleden, mensen die erin geslaagd zijn om vanuit het niets fantastische dingen op te bouwen. Ik ben tegelijkertijd Chinese, Francaise en, via mijn man, zelfs Zwitserse. Als ik Duits had geleerd had mijn leven er zeker anders uitgezien!

En hoe heeft het jouw carrière beïnvloed?

Ik heb nog steeds een hechte band met mijn familie en mijn schoolvrienden. Die werken nu in heel andere sectoren en leven in een heel ander sociaal milieu. Dankzij mijn banden

met zowel het moderne als het rurale China kan ik snel betrouwbare informatie over de Chinese markt uit de eerste hand verstrekken, zonder taal- of culturele barrières. Dankzij mijn ervaring ben ik vechtlustig geworden en neem ik geen blad voor de mond. Vreemd genoeg past dat niet binnen de Chinese cultuur. Chinezen hebben de neiging om overal ja op te zeggen! Daar trek ik dagelijks profijt van bij Carmignac. Ik heb enorm veel vooruitgang geboekt dankzij de cultuur van uitmuntendheid binnen het bedrijf, en vooral door de contacten met collega's die ook zeer uiteenlopende achtergronden hebben. De lat ligt bijzonder hoog bij Carmignac en iedereen moet zichzelf voortdurend kritisch beoordelen. Ik ben ervan overtuigd dat ik dankzij mijn verleden over de vereiste kracht en volharding beschik.

Hoe kijk je tegen diversiteit aan?

Diversiteit kan verschillende vormen aannemen: het kan betrekking hebben op kennis, cultuur, talen enz. Diversiteit maakt het mogelijk om verschillende denkwijzen met elkaar te confronteren en stelt ons in staat elkaar aan te vullen. Ook leidt diversiteit tot meer wederzijds begrip en tolerantie. Die kansen moet je benutten, in plaats van mensen in hokjes in te delen. Het gaat erom zoveel mogelijk te profiteren van die rijkdom. Ik zie dat niet als een doelstelling an sich, maar als een geweldige kans om iets nieuws te leren.

Hoe zou je volgende leven eruit kunnen zien?

Ik doe mijn werk met veel plezier. Ik ben nieuwsgierig en ben in allerlei dingen geïnteresseerd. Als ik de financiële sector zou verlaten, zou ik me kunnen storten op het onderwijs, door Chinese les te geven, of culturele zaken, door Chinese artiesten te promoten. Zoals veel mensen droom ook ik ervan een boek te schrijven, een boek over vier generaties vrouwen, van mijn grootmoeder van moeders kant tot mijn dochters.

Wat is jouw definitie van uitmuntendheid?

Uitmuntendheid is niet per se hetzelfde als altijd de beste cijfers halen. Het is een kwestie van uniek zijn. Uniek door de manier waarop je de dingen benadert, je manier van zijn, jouw persoonlijke inbreng. Uitmuntend zijn is in ieder geval niet banaal zijn.

Wat is jouw devies?

„Niets is onmogelijk!“

“Op een dag realiseerde ik me dat het lot van ons gezin op mijn schouders rustte”

studeren. Ik zat bij de honderd beste leerlingen van mijn provincie en kon als eerste van mijn middelbare school naar de Universiteit voor vreemde talen in Peking, waar diplomaten en vertalers worden opgeleid. Dat was de eerste scherpe bocht en de eerste keer dat ik mij ontheemd voelde. Vergeet niet dat ik tot mijn achttiende nog nooit van m'n leven een westerling had gezien! Door een speling van het lot werd ik niet toegelaten tot de faculteit Engels, wat mijn eerste keuze was. Om die reden ben ik Frans gaan leren.

Hoe ben je bij Carmignac terechtgekomen?

Na vier jaar in Peking realiseerde ik me, een paar maanden voordat ik mijn diploma behaalde, dat dit niet de richting was die me interesseerde. Alleen maar gedachten